

Μέγας, Εκλεκτός, Τέλειος και υπέρτατος Τέκτων

Ο 14ος βαθμός συμβολίζει το αναπαλλοτρίωτο δικαίωμα της απολύτου ελευθερίας.

Το δώρο αυτό αποκτά ο άνθρωπος όταν κατορθώσει να βρει την κλείδα η οποία θα ανοίξει την θύρα της γνώσης που οδηγεί...στο όνομα του Θεού το οποίο ήταν γραμμένο μέσα στην Κιβωτό της Διαθήκης.

Αδελφοί μου ελάτε μαζί μου στο ταξίδι αναζήτησης της κλείδας. Ελάτε μαζί μου και ακολουθείστε με ξεχνώντας τον θυμό τον φόβο την επίκριση και τον εγωισμό. Νιώστε ελεύθεροι , ίσως κάπου στο τέλος του ταξιδιού συναντήσουμε τον τέλειο τέκτονα. Ας τολμήσουμε αυτό το ταξίδι όχι λόγω δικαιώματος ή επιλογής αλλά λόγω καθήκοντος.

Πριν πολλά-πολλά χρόνια ο Θεός έδωσε στα πνεύματα που δημιούργησε...Φως και Ζωή , ύστερα τους είπε :

«Αγαπήστε»

«Τι σημαίνει να αγαπάμε» ρώτησαν τα πνεύματα

«Να αγαπάτε σημαίνει να προσφέρετε τον εαυτό σας στους άλλους» απάντησε ο Θεός.

«Αυτοί που αγαπούν να υποφέρουν αλλά... να αγαπηθούν».

Κάποια πνεύματα είπαν :

«Είναι δικαίωμά μας να μη δώσουμε τίποτα και δεν θέλουμε να υποφέρουμε»

«Κρατήστε το δικαίωμά σας» απάντησε ο Θεός «και ας χωριστούμε. Εγώ και το Είναι μου επιθυμούμε να υποφέρουμε ακόμα και να πεθάνουμε...για να αγαπήσουμε! Είναι καθήκον μας !...» Κάποια άλλα πνεύματα ρώτησαν « Μα πώς να αγαπάμε και πώς να αντέχουμε?» Κι ο Θεός απάντησε «ο καθένας θα το βρει μοναχός του το δρόμο...μα να θυμάστε και πείτε στους ανθρώπους που προστατεύετε : 'Όσοι έχουν καθαρή καρδιά εκείνοι θα δουν τον Θεό και εκείνος που ποθεί να σώσει τη ζωή του θα τη χάσει και εκείνος που συμφωνεί να την χάσει...θα τη σώσει».

Ποιος λοιπόν είναι ο δρόμος? Πώς φτάνει ο Άνθρωπος να ενωθεί με τον Θεό σε αδιαίρετη ενότητα που μετουσιώνει την ανθρώπινη Φύση στην απόλυτη φωτεινή Αγάπη?

Είναι ...η αρετή και ό,τι η αρετή ένωσε ο θάνατος δεν θα χωρίσει ποτέ.

Η αρετή αδελφοί μου είναι το κάλεσμα του άχρονου στο πεπερασμένο. Είναι η αέναη προσπάθεια μιας παλιάς προαιώνιας αγωνίας για τελείωση. Ή μήπως η μνήμη της πτώσης από τον παράδεισο.. που μας ωθεί στην αναζήτησή της?

Είναι μνήμη παράδεισου η λαχτάρα για άνοδο ? Όχι ...δεν έχει να κάνει με τη Γνώση. Είναι άυλη σαν ιδέα και ισχυρή όσο η θάλασσα. Δεν είναι τυχαίο ότι οι ιδέες είναι αλεξίσφαιρες. Ούτε ότι η θάλασσα δεν θα δαμαστεί ποτέ από καμιά Τέχνη ή Γνώση του σύγχρονου κόσμου. Ένας μόνο λέγεται ότι κάποτε τη δάμασε για λίγο, τον έλεγαν Μωυσή. Ίσως γιατί ήταν τόσο ενάρετος ώστε ο Θεός του αποκάλυψε το όνομά του κατά τη Θεοφάνια της φλεγόμενης βάρου.

Το όνομα που στην πραγματικότητα δηλώνει την προθυμία του να γίνει ο ίδιος οτιδήποτε χρειαστεί ώστε να εκπληρωθούν οι υποσχέσεις του...αποδεικνύοντας έτσι πως είναι και θα είναι πάντα κοντά στα παιδιά του.

Ποιος λοιπόν σ' αλήθεια μπορεί να φοβηθεί επιλέγοντας την ατραπό της αρετής? Ποιος πιστεύει σ' αλήθεια ότι θα είναι μόνος? Ποιος αμφιβάλλει ότι θα δικαιωθεί?

Όμως, Αδελφοί μου πώς ανοικοδομείται και πώς κατακτιέται η Αρετή? Από τι είναι φτιαγμένος ο Ναός της? Ποιο φιλοσοφικό σύστημα μπορεί να την ορίσει απόλυτα? Ποια προσέγγιση μπορεί να την περικλείσει στην ολότητά της? Η ηθική είναι η καρδιά της αρετής διότι εκείνη ασχολείται με την κρίση, την αντίληψη και τη διάκριση του καλού από το κακό και του δικαίου από το άδικο. Ωστόσο στα θέματα ηθικής σπάνια υπάρχει γενική συμφωνία απόψεων. Κάποιοι θα πουν ότι η ηθική είναι μία έννοια ρευστή και συχνά επίπλαστη. Χρησιμοποιήθηκε ως όρος για να νοηματοδοτήσει κοινωνικά ρεύματα και θρησκευτικές επιταγές συχνά ακολουθούμενη από αφοριστικές συνέπειες για την παράβασή της.

Επίσης οι ηθικές αξίες ενδέχεται να μεταβάλλονται στην πορεία του χρόνου.

Πάντα όμως σε κάθε περίπτωση αποτελούν αυτό που λέμε «άγραφο νόμο».

Ορισμένοι πιστεύουν ότι μόνο μία μεγάλη Δύναμη μπορεί να κρατήσει το κακό και το ανήθικο υπό έλεγχο.

Αυτό όμως που ανακάλυψα αδελφοί μου είναι πως οι μικρές καθημερινές πράξεις των απλών ανθρώπων είναι που κρατούν το σκοτάδι υπό έλεγχο και οριοθετούν και διακρίνουν το ηθικό από το ανήθικο...οι μικρές καθημερινές πράξεις αγάπης και καλοσύνης υπομονής και ανοχής ανεκτικότητας στη διαφορετικότητα, της συγχώρεσης και της κατανόησης.

Μια φορά κι έναν καιρό μια σοφή γριά γυναίκα που ταξίδευε στα βουνά ανακάλυψε τυχαία μέσα σ' ένα ρέμα ένα πολύτιμο λίθο. Κοντοστάθηκε, τον παρατήρησε, τον μάζεψε και συνέχισε το δύσκολο ταξίδι της.

Την επόμενη μέρα συνάντησε ένα νεαρό ταξιδιώτη εξίσου πεινασμένο κι εξαντλημένο με την ίδια.

Η γριά σοφή γυναίκα βλέποντάς τον έτσι πεινασμένο και εξαντλημένο αποφάσισε να μοιραστεί μαζί του το φαγητό της.

Όταν άνοιξε το σακίδιό της, η λάμψη του πολύτιμου λίθου έφτασε στα μάτια του ταξιδιώτη κι αυτός...εντυπωσιάστηκε, θαμπώθηκε...τα 'χασε. Χωρίς δισταγμό και χωρίς καλά-καλά να καταλαβαίνει τι κάνει ο νεαρός παρακάλεσε τη σοφή γριά γυναίκα να του χαρίσει.

Εκείνη χωρίς να χάσει χρόνο χωρίς δεύτερη σκέψη πήρε τον πολύτιμο λίθο μέσα από τον σάκο της και του τον έδωσε. Ο νεαρός ταξιδιώτης έφυγε ενθουσιασμένος μακαρίζοντας την καλή του τύχη καθώς αυτός ο πολύτιμος λίθος ήταν ανεκτίμητης αξίας και θα του εξασφάλιζε το υπόλοιπο της ζωής του.

Το μέλλον του τώρα προδιαγραφόταν λαμπρό, γεμάτο πολυτέλεια, άνεση και πλούτο.

Όμως, σκέψεις και ερωτηματικά βασάνιζαν το μυαλό του. Δεν πέρασε πολύς καιρός κι ο ταξιδιώτης γύρισε πίσω αναζητώντας τη γριά γυναίκα.

Όταν τη βρήκε της είπε «Σκέφτηκα πολύ όλες τις μέρες». «Ξέρω πόσο πολύτιμος ήταν ο λίθος που μου χάρισες. Εξαιτίας της δικής του ύπαρξης θα μπορούσα να ζήσω μία άνετη παραμυθένια ζωή.

Παρόλα αυτά δεν τον θέλω. «Αποφάσισα να σου τον επιστρέψω με την ελπίδα ότι θα μου δώσεις κάτι αληθινά περισσότερο πολύτιμο. Θέλω να μου χαρίσεις , να μου αποκαλύψεις αυτό που σε έκανε να μου προσφέρεις τον λίθο».

Αδελφοί μου τίποτα πιο πολύτιμο από την κατανόηση, την αλληλεγγύη...την ανιδιοτελή προσφορά...την αγάπη...την έκλαμψη, την επίγνωση...τη διάκριση, τη συνειδητότητα

Διότι όταν βρισκόμαστε σε συνειδητότητα ψυχής η αίσθηση της ταυτότητας πηγάζει μέσα από την έμφυτη αξία της ψυχής.

Με την επίγνωση της ταυτότητας μας έρχεται η ενθύμηση του εαυτού. Το να θυμάμαι ποιος είμαι σημαίνει αναπτύσσω ικανότητα να χρησιμοποιώ το σώμα και το πνεύμα μου με σοφία. Αποπνέω σεβασμό και αγάπη με τη συμπεριφορά μου, με τις σκέψεις, με τους κραδασμούς και τις δραστηριότητές μου.

Διότι τότε θυμάμαι ότι

Το να είσαι Άνθρωπος στη Γη είναι ανώτερο από το να είσαι Άγγελος στον Ουρανό. Και ίσως και ανώτερο από το να είσαι Θεός.

Διότι ο Άνθρωπος στη Γη είναι θνητός Θεός και ο Θεός στον ουρανό είναι ένας Αθάνατος Άνθρωπος.

Όπως είπε ο Ερμής ο Τρισμέγιστος.

Διότι ο Άνθρωπος αδελφοί μου είναι ένα πλάσμα φτιαγμένο από Θεϊκή Ουσία, (Γένεσις, Κεφ 2, στχ 4-7).

Κάπου εδώ τελειώνει το ταξίδι μας ή μήπως τώρα τελικά αρχίζει?

Μήπως κάπου στο διάβα μας συναντήσαμε τον τέλειο τέκτονα? Ή μήπως να συνεχίσουμε να ψάχνουμε?

Ας μην πάψουμε να ελπίζουμε να αναζητάμε, να χαμογελάμε και να παλεύουμε.

Πάνω σε φευγάτες ελπίδες κτίστηκε τούτος ο κόσμος σα σύννεφο φορτωμένο αστροπελέκι κι άνεμο και ψυχή ζώσα.